4 -2 **út ’e striid to foarskyn** Krekt lyk as soe d’r neat bard wêze, west hawwe. En Oeke en Kimme? Hja soargen ek foar Tjisse, krekt lyk as foar allegear. Hja makken sels tiid om mei de lytsen to boartsjen. De pop, wie al wer in lytse kereltsje, der kaam oppassen mei. (Seine hja tsjin elkoar). Den wie Minne d’r nog. Stil wei smiet er em hwet op ’t learen. Der hie er nigetr oan, en hie wie in goeie learder. Der hie de juffer en letter de masters, och sa’n nocht oan. Heit kaem mei de jonges yn ’e pream, al wer mei hwet gers del. En beppe Tjitske kaem het paed es wer del, no’t alle ongemak fourt wie en ’t paed wer skjin. Hja sei: “sil ik hwet slopje? As hwet kreweikje?” Jawol, beppe, seine hja. Lytse Tille hong hwet tsjin beppe’s knibbel. Die struts har es efkes oer ’t fine, gledde hier. De famkes geaten kofje yn foar beppe. Hja liet het mar hwet oa klomkje. Hja fielde har hwet ûnseker no ’t har dochter, dy’t der net mear wie. De beide bern, hiene ’t drok. Kanne bjinneen skjirje faeks. Dat wier harn wurk, oars ek. Mar den, die mem het wurk yn ’e hûs sa fier, as ’t kofjetiid wie. En no, gie ’t allegear oars. Heit hie de ierappels skild, krekt as doe ’t mem d’r noch wie… Mar dochs, ’t wie hielendal oars… Het bliere wie fuort. Sjonge die heit net mear. Is ’t soms? Doch? Ik sjoch het lân wer ’t altiid de sinne moai skynt…?! Den, wie ’t wer stil. Heites eachen, seachen sa yn ’e fierte… Net folle oan, wol, seine hja tsjinmekoar en giene wer troch mei har wurk. De pakjes troch mem, sels nog knipt, moasten nei de skroar, nei Yfke. Dat hie mem sels nog besteld, doe ’t de koarts har ’t sterke lichem sloopte. ’t Wie har sels de gong mar west! ’n Hantaest! Mear net, sa ’t like. No, moast het, nei Yfke. Sa diene hja noch hwet mem sein hie en giene hja, yn har foartstappen. Mar dochs oars, hielendal oars wie ’t, sûnder mem.	*Uitleg:* *Dit gaat over Beppe Lenie haar Beppe die er niet meer is en hoe het gezin het gewone leven weer probeert op te pakken na het overlijden van de moeder. Iedereen doet zijn best om het werk in huis en op de boerderij door te laten gaan, en ook oma helpt weer mee, maar de sfeer is veranderd. De vader is stiller, het huis voelt leger en de kinderen merken dat niets meer hetzelfde is, hoezeer ze ook proberen te leven zoals hun moeder het hen had geleerd.*

4 ût e striid to foarskyn
Krekt lyk, as seoe d'r neat bard wêst hawwe.
En Oeke en Kimme? Hja, soargen ek foar Tjisse, krekt lyk as
foar allegear. Hja makken sele tyd om mei de lytsen to
boatsjen. De pop, wie al wer 'n lyts keareltsje, dêr kaem
oppâssen mei jeh?! (seine hja tsjin elkoar)
Den wie Minne d'r noch! Stil wei smiet er in hwet
op't learen. Dêr hie er niget oan, en hie wie 'n goeien learder.
Dêr hie de Juffer en letter de masters, och sa'n nocht oan. Ek
Heit kaem, mei de jonges yn 'e feream, al wer mei hwet gêrs
dêl. En beppe Tsjitske kaem het paed es wer dêl, mot
alle ûngemak fourt wie en 't paed wer skjin.
Hja sei: „sill 'k hwet stopje? As hwet kreweikje?
Jawol, beppe" seine hja. Lytse Tille hong hwet tsjin beppe
knibbel. Die strûts har, es efkes oer 'e fine, glêdde hier.
De famkes geaten kofje yn, foar beppe. Hja liet het mar hwet
oa klomje. Hja fielde har hwet ûnseker, no 't har
dochter d'r net mear wie. De beide „bern," hiene 't drok
Kânne bjinne an skjirje faeks. Dêt wier harn wurk oars ek
Mar den, die mem het wirk yn 'e hûs sa fier, as 't kofje-
tiid wie. En no, gie 't allegear oars. Heat hie de ierappels
skylt, krekt as doe 't mem d'r noch wie.....
Mear dochs, 't wie (oars) hielendal oars...
Het bliere wie fourt. Sjonge, die heit net mear.
As sims? Dochs!?
'k Sjoch het lân wer 't allyd de sinne moay skynt.....?!
Den, wie 't wer stil..! Heite eachen, seachen sa yn 'e firte...
„Net, folle oan, wol"? seine hja, tsjinmekoar en giene wer troch.
mei harin wurk. De pakjes troch mem, sels nog knipt, moasten
nei de skroar, Nei Ykke. Det hie mem sels, nog besteld, doe
't de koarts har sterke lichem sloopte (tobekke) - Wie, har sels
de gong mar west! 'n Hântaest! Mear net, sa 't like
No, moast het, nei Ykke. Sa diene hja noch hwet mem.
Sein hie, en giene hja, yn har foutstappen.
Mar dochs oars, hielendal oars wie 't, sûnder mem.

Sjoch
4-